

2.^A DESENA DE JULIOL LEIPZIG-1924

Els enemics no són intel·lectuals

Només els homes de poca fe poden témer que de l'actual etapa de la dominació espanyola en vinguin perjudicis duradors per Catalunya. Aquests perjudicis no són possibles, no solament perquè el moviment català ja havia arribat en els darrers anys a un punt que fa impossible la reculada, sinó perquè els enemics que ara actuen contra nosaltres són els menys intel·ligents de tots els enemics que té Catalunya.

Per fer mal a un poble, per perjudicar una causa, no n'hi ha prou amb l'odi i la mala intenció. Cal també intel·ligència i perspicàcia. I els homes de sabre que ara manen, estan mancats d'aquestes qualitats essencials. La mateixa cosa passa amb els homes civils—o incivils—que els ajuden en la lletja feina.

El catalanisme seria una cosa de nyigui-nyogui si homes de l'alçada intel·lectual d'un Primo de Rivera o un Carsi, d'un Sala o un baró de Viver, el poguessin aixafar o malmetre.

La única cosa que podríem témer d'aquesta gent és la brutalitat, la repressió sagnant. Però el mal que amb això farien, només fora corporal. L'ànima catalana, desperta, conscient d'ella mateixa, no pot ja ésser destruïda. És nostra i és immortal.

Fixeu-vos en totes les disposicions anticatalanes que han anat prenent des del 13 de setembre, i feu el balanç dels seus resultats. Tots han estat contraris. No ens han fet mal, a part de les molèsties i dolors individuals. I ens han fet bé. Ens han fet bé per les tres raons següents:

Primera. Perquè han actuat de depuratiu en el cos del catalanisme, netejant-lo d'hipòcrites, imbècils i pesseters.

Segona. Perquè han burxat amb la punta del sabre la dignitat dels catalans.

Tercera. Perquè han acabat de desenganyar els qui encara confiaven en solucions de concòrdia i en moments d'efusió.

Ara estém els uns davant dels altres, cara a cara. Sabem els seus sentiments i ells saben els nostres. El problema català està resolt virtualment. La seva resolució pràctica només està condicionada per circumstàncies materials.

El fatxenda que diu que ha desfet la "ficcio" del nacionalisme català, demostra tenir, com ha escrit l'Unamuno, menys cervell que un grill.

EL TRIBUT A L'ESTAT OPRESSOR

El que paga Catalunya

La proporció en què les terres catalanes contribueixen als ingressos de l'Estat espanyol per mitjà de les vàries de les contribucions pagades, és realment extraordinària.

Segons càlculs del senyor Guillem Graell, secretari del "Foment del Treball Nacional", persona ben poc sospitosa de catalanisme, l'any 1922 la "provincia" de Barcelona pagà tota sola 459.800.000 pessetes o sigui el 19'30 per 100 de la recaudació total de l'Estat espanyol, que fou de 2.429 mil·lions.

Segons exageració pot evaluarse en 760.000.000 la quantitat que les terres catalanes tributaren a l'Estat espanyol l'any 1922, o sigui que l'Estat espanyol extreu quasi la tercera part dels seus ingressos (31'3 per 100) de la nostra pàtria.

El que paga Espanya

Quatre de las cinc províncies de Castella la Nova, cinc de les sis de Castella la Vella i quatre de les cinc de Lleó, pagaren, entre totes tretze, 102.700.000 pessetes d'impostos, o sigui la quarta part d'allò que pagà la "provincia" de Barcelona tota sola.

Quant paga cada català

Distribuïda la recaptació entre tots els habitants resulta que un català paga anualment 236'77 pessetes i un espanyol 102 pessetes, o sigui que un català paga dues vegades i mitja més que un espanyol.

Abans de la guerra un belga pagava 64 fracs d'impostos, un holandès 69 i un francès 133. I tenien un estat model, bona instrucció pública, vies de comunicació, etc. I nosaltres, pagant 236'77 pessetes, no tenim res d'això per culpa d'Espanya!

El que ens torna Espanya

Fora just que si contribuïm en un 31'3 per 100 als ingressos de l'estat, aquest ens tornés els seus serveis públics en la mateixa proporció, però les despeses de Foment i Instrucció Pública a Catalunya no arriben al 11 per 100 de les mateixes despeses en tot l'estat.

Cap al 1914 la tributació de Catalunya era de pessetes 171.000.000 (d'aleshores ençà s'ha triplicat). Les despeses que l'estat feia a Catalunya eren aleshores: